ఝమ్మరున మొదలైంది వర్షం.

జగ్గు పరిగెట్టుకుంటు వెళ్లి ఓచెట్టుని ఆశ్రయించాడు.

చూస్తుండగానే హోరున కురవసాగింది వర్షం ... దానికితోడు గాలి. అతను నిల బడింది చిన్నచెట్టుకిందేమో క్షణాలమీద పూర్తిగా తడిసిపోయాడు.

ఉరుములు, మెరుపులు ... ఎక్కడో దూరంగా పిడుగులు!

నీళ్లు జలజల పారుతున్న శబ్దం... 'అప్పుడే వరదలు కట్టింది–ఇప్పుడప్పుడే వెలిసేట్టులేదు. కనీసం అరగంటైనా ఊపి వదులుతుంది. నాలుగురోజులు కట్టు దిట్టంగా వేసుకుని బయలుదేరిన ప్లాను చెడుతుందేమో ... వెధవ వర్షం...ఇప్పుడే బయలుదేరాలా...లోక కళ్యాణార్థం...కావా లన్నప్పుడు ఆమడదూరంలో కనిపించదు! అవసరం లేనప్పుడు తగుదునమ్మా— అంటూ వళ్లో వాలుతుంది...ఛీ ..ఛీ...!

ఏదో లారీ నీళ్లని చిమ్ముకుంటూ, వింతైన సంగీతం వినిపిస్తూ శరవేగంగా ఉత్తర దిశకి దూసుకెళ్లింది. దాని హెడ్ లైట్ల కాంతిలో వర్షం బిందువులు రోడ్డుమీదపడి విరిగిపోతున్న ముత్యాల్లా కనిపించాయి. తారురోడ్డు మెలికలు తిరిగిన నల్లత్రాచులా కనిపించింది.

మళ్లీ చీకటి. దూరంగా చౌరస్తా (నాలుగురోడ్ల కూడలి) లో వెలుగుతున్న మెర్క్యురీ లైటు కాంతి మసగ్గా జగ్గు నిలబడ్డ చెట్టుమీద పడుతుంది. నీటిలో తడుస్తూ కేరింతలతో తలలూపుతున్న ఆకులు తళుక్కున మెరుస్తున్నాయి.

జగ్గుకి విసుగు వేసింది. ఇలా ఎంత సేపని...పాడు వర్షానికి భయపడితే పనులు జరిగినట్టే...ఇప్పటికే పంటిగంట దాటింది. ఇంకా చేతులు వేలాడేసుకు నిలబడిపోతే కోడికూత విని వెనక్కి వెళ్లిపోవచ్చు...ఈ చెట్టుకిందమటుకు తడవకుండా ఉండ గలుగుతున్నాడేమిటి... అంతా నీటిమయం తల నిండుగా తడిసి నీటిచుక్కలు ముందుకు వాలిన వెంట్రుకలగుండ ముక్కుమీదికి జారుతున్నాయి...గుడ్డలు వంటికి అతుక్కు పోయాయి–

కడకడలాడుతూ ఎక్కడో పిడుగు — దాంతోపాటు మెరుపు.

జగ్గు కళ్లు మిరిమిట్లు గొలిపాయి.

'అమ్మో...' అనుకుంటూ కళ్ళు మలుపుకున్నాడు.

మెల్లిగా కళ్లుతెరిచి చూశాడు. ఈసారి మసక వెలుతురుకూడా కనిపించలేదు. కొన్ని క్షణాలనంతరం మెల్లిమెల్లిగా తెరలు దించుకున్నట్టు వెలుతురు బయట పడింది.

వర్షం కొద్దికొద్దిగా తిరుగుముఖం

పడుతున్నట్టుంది...మళ్ళీ జగ్గులో ఆశలు చిగిర్చాయి.

రోడ్డుకీ, అతను నిలబడ్డ చెట్టుకీ మధ్య కాలువలుకట్టి (నీళ్ళు) వేగంగా పారుతున్నాయి.

జాగ్రత్తగా దాన్నిదాటి రోడ్డెక్కాడు.

వర్షం పూర్తిగా తగ్గి ముసురుపట్టి సన్నగా కురవసాగింది.

తలపైకెత్తి ఎందుకో ఆకాశంవంక చూడబోయాడు — సాధ్యపడలేదు. వాన చినుకులు కళ్ళల్లోకి సూదుల్లా వచ్చాయి.

గబగబా నడుస్తూ చౌరస్తా దగ్గిరకి వచ్చాడు.

మర్క్యురీ లైటు పరిసరప్రాంతాన్ని నీలిరంగులో ముంచెత్తుతూ, గర్వంగా జిగేల్మని విరగబడి నవ్వుతుంది.

రోడ్డుకి పక్కగా ఇప్పుడో అప్పుడో కూలిపోయేటంటి గుడిసె ఉంది.

అది హోటలు.

రిక్షావాళ్ళు, జట్కావాళ్ళు, మూడో రకం కేడీగాళ్ళు అక్కడికి చేరి సేద తీర్చుకుంటూంటారు.

అక్కడ టీ—ఖారాబూందీ (కారబూందీ) తప్ప మరో వస్తువు దొరకదు.

ఆ 'టీ' అమృతప్రాయం— ఆ బూందీ పంచభక్ష్య పరమాన్నం — ఈ రెండూ అందిచేవాడు ఆర్తత్రాణ పరాయణుడు... దీనికంతటికీ కారణం ఉంది. నూటికి తొంభయ్యొంతులు అరువుబేరాలే.

జగ్గుకి కాస్త వళ్ళు వేడిచేసుకోవాలని పించిందేమో — అందులోకి దూరాడు.

లోపల మసిపట్టిన లాంతరు టిక్కు టిక్కుమంటూ — శాశ్వతంగా కన్నుమూయ బోయే క్షయరోగిలా ఉంది.

ఆ లాంతరుకి సహాయార్థం — అక్కడక్కడా తడిక సందుల్లోంచి లోపలికి ప్రసారమవుతుంది వీధిదీపం వెలుగు.

ఇద్దరు మనుషులు బీడీదమ్ములాగుతూ చింకిపోయిన ఈతచాపమీద చాలీచాలని దుప్పట్లని పైపైకి లాక్కుంటూ, లోకాభిరామాయణం వేసుకుంటున్నారు. అంతకుముందువరకూ గుర్రుపెట్టి నిద్రపోయి ఉంటారు. వర్షంతాకిడికి తట్టుకోలేక నాలుగుబూతులు గాల్లోకి విసిరి లేచి కూర్చున్నట్టున్నారు.

లోపలికి ప్రవేశించిన జగ్గు ఓసారి వాళ్ళవైపు చూశాడు. మళ్ళీ దృష్టి తిప్పేసుకుని అక్కడే సగం తడిసివున్న కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

వాళ్ళిద్దరుకూడా తలలు తిప్పి కొత్త శాల్తీని కొన్నిక్షణాలు పరీక్షగా పరికించి మళ్ళీ లోకాభిరామాయణంలో మునిగి పోయారు.

జగ్గు చుట్టూ చూశాడు. వాళ్ళిద్దరు తప్పించి మరెవ్వరూ కనిపించలేదు.

'తన పిచ్చి కాకపోతే ఇప్పుడు 'టీ' ఎవడు వేసి తనకందిస్తాడు ... అనవసరంగా టైము దండగ చేసుకుంటున్నాడు తను... ఈ పాటికి...'

బయట దడదడ శబ్దం మొదలైంది.

మళ్ళీ వర్షం...

పాతా ఖద్దరు చొక్కాజేబులో చెయ్యి పెట్టాడు బీడీకొరకు. రెండువేళ్ళమధ్యన ఇరికిన బీడీని పైకిలాగి చూశాడు. అది బీడీ లాగే ఉంది. కాని, నోట్లో పెట్టుకునే వైపునుంచి నీటిచుక్కలు పడుతున్నాయి.

మరోసారి వర్షంమీద విసుక్కున్నాడు జగ్గు.

బీడీని లాంతరు పైభాగాన పెట్టాడు.

'నే నొప్పుకోను...' వాళ్ళిద్దరిలో ఒక డంటున్నాడు.

ఆసక్తిగా వాళ్ళవైపు చూపుసారించాడు జగ్గు.

'నువ్వొకడు...నీ బాబు ఒప్పుకుంటాడు. ఈ లోకంలో న్యాయానికి జాగాలేదు...' మరొకడు ఖచ్చితంగా అంటున్నాడు.

'పోరా...నీ ఫాల్తు మాటెవడింటాడు... ఈ న్యాయమే లేకపోతే మనకి బువ్వెలా దొరుకు తాంది...?'

వాడి ప్రశ్న జగ్గుకి నచ్చింది. దానికి మరొకడి సమాధానం ఎలా ఉంటుందోనని ఎదురుచూశాడు.

'చవ్...నీకేంతెల్సు...న్యాయంగా నడిస్తే మనకెంత అందుతుందేంటి బువ్వ...పిడి కెడు...అదే అన్యాయంగా నడిస్తే...'

'తన్ని జెయిల్లోకి తోస్తారు. యాడకీ కదలకుండా కట్టిపడేస్తారు. ఆ తర్వాత నీ పెళ్ళాం బిడ్డల కెవడెడతాడు బువ్వం...? ఎవడన్నా యింటే నవ్వుతాడుగాని — అన్యాయం గురించి దిమాక్ ఖరాబు చేసుకోకు. న్యాయంగురించి మాట్లాడు...' రెండో వాడు మరి మాట్లాడలేదు.

ఠాణాలో రెండుగంటలు కొట్టారు.

ఉలిక్కి పడ్డాడు జగ్గు.

చరుక్కున లేచి గబగబా గుడిసె దాటి బయటికొచ్చాడు.

జివ్వుమన్నాయి నరాలు. వర్షం తన భీభత్సాన్ని మరీ జోరుగా, భయంకరంగా చూపిస్తుంది.

లాంతరుమీద వదిలిపెట్టిన బీడీ గురించి ఆలోచించలేదు. అది తాగకుండా బయలు దేరుతున్నానే — అని బాధపడలేదు.

కర్తవ్యం వెన్ను తట్టుతుంది.

ఒక బంగళాముందు ఆగాడు జగ్గు.

ఓరకంటితో పరిసర ప్రాంతాల్ని పరీక్షించి గబుక్కున ప్రహారీగోడ ఎక్కి లోపలికి దూకాడు.

పూలమొక్కల్ని తొక్కుకుంటూ మెల్లి మెల్లిగా సింహద్వారాన్ని చేరాడు. తలుపుకి తాళం వేసి ఉంది.

ప్యాంటుజేబులోంచి తాళం చెవుల గుత్తి తీసి అయిదు నిమిషాలు శ్రమపడి తాళం విప్పగలిగాడు.

'కౌన్ హై...!!!' చౌకీదారు కంఠం అంత వర్షంలోనూ స్పష్టంగా వినిపిం చింది.

గబుక్కున తాళం యథావిధిగా బిగించి పక్కకి తప్పుకున్నాడు.

'కౌన్ హై రే?...?' అంటూ పులిలా మెట్లెక్కి సింహద్వారం సమీపించి తాళం కప్పని పరీక్షించి చుట్టూ కలియజూశాడు చౌకీదారు.

స్తంభంచాటున పిల్లిలా నక్కి ఊపిరి బిగబట్టాడు జగ్గు.

నిమిషం... రెండు నిమిషాలు... అయిదు నిమిషాలు... పదినిమిషాలు భారంగా దొర్లాయి.

చౌకీదారు అక్కడ్నుంచి కదల్లేదు.

పైనున్న గొట్టంలోంచి నీళ్ళు ధార కట్టి జగ్గు భుజంపైన పడుతున్నాయి. ఇటూ, అటూ జరగడానికి వీల్లేదు.

చీకట్లో చౌకీదారు ఆకారం కదిలింది.

కళ్ళు చించుకుని చూశాడు జగ్గు.

మెల్లిగా కదిలి అవుట్‌హౌస్‌వైపు పోయాడు చౌకీదారు.

ఇక తాళం తీసే ప్రయత్న[illegible] అవివేకం...

స్తంభం చాటునుంచి [illegible]గా కదిలి బంగళాకి మరోవైపుకి చేరాడు

గోడని తడుముతున్న చేతులకి సిటీగొట్టం తగిలింది.

నెమ్మదిగా దాన్ని పీక్కడం ప్రారంభించాడు.

కాళ్ళు, చేతులు జారుతున్నాయి.

వర్షం ముక్కలు తలమీద టపటప పడుతున్నాయి.

శక్తినంతా కూడగట్టుకుని రెండో అంతస్తు కిటికీ దగ్గరికి చేరాడు. కిటికీ రెండుతలుపులకీ అద్దాలు బిగించి ఉన్నాయి. ఈ సమయంలో అద్దాలు విరగ్గొడితే చౌకీ దారు విని, పరుగెట్టుకు రావచ్చు.

జగ్గుకి మెరుపులాంటి ఆలోచనతట్టింది.

కుడిచేతి పిడికిలి బిగబట్టి తయ్యారుగా ఉన్నాడు.

ఆకాశం గడగడమంటూ ఉరిమింది.

ఫెడీ—మని అద్దాన్ని కొట్టాడు. పెళపెళమంటూ అద్దం ముక్కలు లోపలి భాగాన పడ్డాయి.

ఆకాశం ఉరిమిన శబ్దంలో ఆ శబ్దం కలిసిపోయింది.

విరిగిన భాగంలోంచి చేతిని పోనిచ్చి గెడతీసి తలుపులు తెరుచుకుని లోపలికి దూకాడు జగ్గు.

చుట్టూ పరీక్షగాచూసి, తృప్తిగా గాలి పీల్చుకున్నాడు.

ఆలస్యం చెయ్యకుండా ముందడుగు వేశాడు.

పది నిమిషాల్లో ఇనప్పెట్టె ఉన్నగది

న్యాయం

కనుక్కోగలిగాడు.

గది తలుపులు చేరవేసి ఇనప్పెట్టెని సమీపించాడు.

అతనిలో ఆనందం ఉవధులు దాటి పొంగింది. మోకాళ్ళమీద కూర్చుని ఇనప్పెట్టె తెరిచే ప్రయత్నంలో మునిగిపోయాడు పది హేను నిమిషాలు దొర్లిపోయాయి.

గదిలో వెచ్చగాఉంది.

క్లిక్‌మని తెరుచుకుంది ఇనప్పెట్టె తాళం...తలుపు బలంగాలాగి తెరిచాడు.

కళ్ళు జిగేలుమన్నాయి.

నోట్ల దొంతరలు...ఇనప్పెట్టె నిండా డబ్బు...డబ్బుతో నిండి ఉంది ఇనప్పెట్టె.

హఠాత్తుగా ఆగిపోయాడు జగ్గు. చెవులు రిక్కించివిన్నాడు. సందేహం లేదు— ఇంజన్‌శబ్దం లీలగా విని పించుతూంది.

ఎవరిదో కారు బంగళాలోకి ప్రవేశించింది.

ఇప్పుడేమిటి చెయ్యడం...?

క్రిందభాగాన దడేల్న తలుపులు తీసిన శబ్దం... దాంతో బాటు మళ్ళీ తలుపులు విసురుగా మూసివేసిన శబ్దం...

ఎవరో దడదడ మెట్లెక్కుతున్నారు— ఎంతమంది ఉన్నారో...?!

జగ్గు కదల్లేదు...అసలు కదల తల్చుకో లేదు. వెనకజేబులోంచి ఆరంగుళాల కత్తి తీసి పట్టుకున్నాడు.

అడుగుల సవ్వడి ప్రక్కగదిలోకివచ్చి ఆగిపోయింది.

'ఒరేయ్ గంగా! దాన్ని అలా మంచం మీద పడెయ్యి...' ఎవరిదో కంఠం కర్కశంగా వినిపించింది.

కొన్నిక్షణాలు గడిచాయి.

'దొరా! నన్ను పొమ్మంటరా...?'

గబగబ వెళ్ళి తలుపు సందులోంచి చూశాడు జగ్గు. అక్కడి దృశ్యం చూసి నిర్ఘాంతపోయాడు.

'అవును మరిచేపోయాను...' అంటూ రెయిన్‌కోటు హేంగర్‌కి తగిలించి పర్సు తీసి అందులోంచి అయిదువందరూపాయల నోట్లు రౌడీలాంటి ఎదుటి మనిషికిస్తూ 'ఇక నువ్వు వెళ్ళు...జాగర్త ... విషయం పొక్కకూడదు...' అన్నాడు నలభైయ్యేళ్ళు దాటిన ఒకవ్యక్తి.

రౌడీలాంటి మనిషి సంతోషంగా దణ్ణాలు పెడుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

జగ్గు దృష్టి మంచంపైన పడింది.

పదహారేళ్ళు నిండిన పడుచు కట్టిన కట్లని విడిపించుకోడానికి పెనుగులాడుతూంది. అరవకుండా ఆమెనోటికి నల్లని గుడ్డ కట్టబడి ఉంది.

జగ్గు ఒళ్ళు జలదరించింది.

అతను 'టై' లూజ్ చేసుకుంటూ వంకరగా నవ్వాడు ఆమె అవస్థచూసి.

'ఏం...బాధగాఉందా...? కట్లు విప్పేస్తాను. ఇక్కడ నువ్వు అరిచి గీపెట్టినా రక్షించేవాళ్ళు లేరు...' అంటూ—ఆమె కట్లు ఊడదీశాడు.

ఆమె దిగ్గున లేచి కూర్చుంది.

అతను పక పక నవ్వాడు...నవ్వుతూ— 'నువ్వెంత అందంగా ఉన్నావో తెలుసా...?' అన్నాడు.

ఆమెకి వళ్ళు మండినట్టుంది— 'థూ...' అంటూ ఉమ్మి వేసింది.

'ఎందుకలా మిడిసిపడతావు...నీ కొరకు ఎంత శ్రమపడ్డానో, ఎంతడబ్బు ఖర్చు పెట్టానో నీ ఊహ కందని విషయం ... ఇంతా చేస్తే ఇదా నువ్వు చేసేది. మారు మాట్లాడకుండా నాకు లొంగిపో... నీకు ఎంతకావాలో అంత ఇచ్చుకుంటాను.'

'ఛీ...సిగ్గులేదూ. ఆనాడు తిన్న చెప్పు దెబ్బ మరిచిపోయావా...?'

ఆమె ఇంకా ఏదో అనబోయింది— చటు

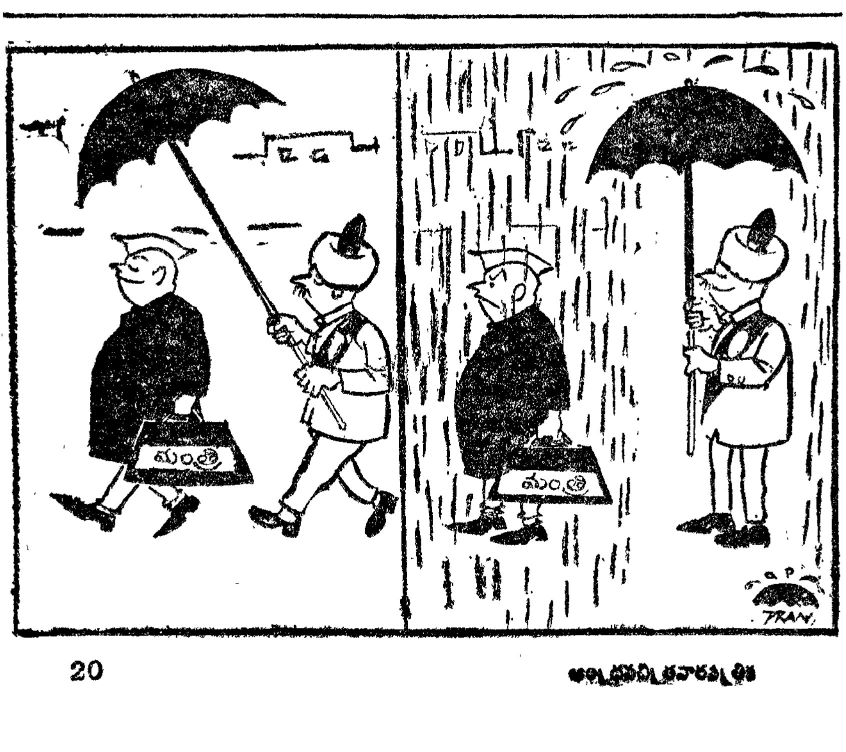

క్కున అందుకున్నాడతను 'అవును...మరిచిపోలేదు. అది మరిచిపోవాలంటే నువ్వు నాకు వశం కావాలి. అది మరిచిపోయేందుకే నిన్నిక్కడికి తీసుకువచ్చాను...'

'నన్ను తాకావంటే నీ అంతం చూస్తాను' అంటూ ఆమె మంచం దిగి నిలుచుంది.

పరిహాసంగా నవ్వాడతను— 'అదీ చూస్తాను ... ఆనాడు నలుగురిలో ఉబ్బు కొట్టి తప్పించుకున్నావు. ఏదీ, ఇప్పుడు తప్పించుకో...నిన్ను తనివితీరా నలిపి పారేస్తాను ... ఎవడితో చెప్పుకుంటావో చూస్తాను...'

గబుక్కున ఆమె చెయ్యి పట్టుకోబోయాడు. ఆమె దూరంగా జరిగి బెదిరిన హరిణిలా చూసింది నలువైపులా.

జగ్గు గుండెలు దడదడలాడాయి. అతనిలో రక్తం వేగంగా పరుగెత్తసాగింది.

వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

తెరిచి ఉన్న కిటికీలోంచి చీకటి రమ్మంటూ ఆహ్వానిస్తున్నట్టనిపించింది.

అటువైపు ఓ అడుగు వెయ్యబోయాడు.

కెవ్వుమన్న కేక అతన్ని ఆపేసింది.

ఇప్పుడు తన కర్తవ్యం...?

తను దొంగ. తనవృత్తి దొంగతనం...

కాని, తనూ మనిషే...తనకీ చీమూ, నెత్తురూ ఉంది.

తనలోనూ మానవత్వం ఉంది. దొంగతనమనే అమానుషత్వం తన మానవత్వాన్ని కప్పి ఉంచింది.

కామాంధకారంలో మునిగిన ఒక క్రూరమైన మనిషి చేతుల్లోంచి అమాయకమైన ఒక ఆడకూతుర్ని—అమానుషత్వాన్ని కాసేపటివరకు ప్రక్కకి నెట్టి మానవత్వంతో రక్షించలేడా...?

ఎందుకు రక్షించలేడు ... రక్షించగలడు...

కాని... ?!

తన వృత్తి మాటేమిటి... ? అందులోనూ ఇది పెద్ద అవకాశము...కొన్ని వేల వ్యవహారము ...

ఒక ఆడమనిషిని రక్షించేనిమిత్తం ఈ అవకాశానికి తిలోదకాలు వదులుకోవలసిందేనా ...

జగ్గు హృదయంలో ఘర్షణ ప్రారంభమయింది. అతని మస్తిష్కం వేడెక్కింది. అతనికేమీ పాలుపోలేదు.

ముందు నుయ్యి...వెనక గొయ్యి.

ముందు వృత్తిధర్మం ...

వెనక వ్యక్తిధర్మం ...

దేనికి తలవంచాలి...?

'వ్యక్తిధర్మాన్ని నిర్వర్తించడం నీ వ్యక్తిధర్మము. దీనిముందు నీ వృత్తిధర్మం ఏపాటి ... నీ మానవత్వాన్ని — చూపి ఆమెని రక్షించు...ఊఁ...వెళ్ళు...'

అతని హృదయం ఘోష పెట్టింది.

క్షణంలో జగ్గు ఒక దృఢనిశ్చయానికి వచ్చాడు.

గిరుక్కున కిటికీవైపునుంచి ప్రక్కగది తలుపువైపు తిరిగాడు.

ఎదురుగా ఉన్న తలుపులు దడేల్న తెరుచుకున్నాయి.

ఆయాసపడుతూ కంటనీరు జలజల కారుస్తూ పరుగెట్టుకొచ్చింది ఆమె.

ఆమె వెనకాలే పరుగెట్టుకు రాబోయిన 'అతను' జగ్గుని చూసి ఆగిపోయాడు.

నిప్పులు కురుస్తున్న కళ్ళతో అతన్ని చూస్తూ పైపైకి లంఘించాడు జగ్గు.

ఎంతసేపు అతనూ, అతనిపైన జగ్గు— ఇద్దరూ నేలని దొర్లుతున్నారు.

ఈ హఠాత్ పరిణామానికి చకితురాలయింది ఆమె. మళ్ళీ వెంటనే తేరుకుంది.

ఒక్క గెంతులో క్రిందపడివున్న వాళ్ళిద్దరినీ దాటి గదులు దాటుకుంటూ, గబగబ మెట్లు దిగి, హాలుదాటి సింహద్వారంగుండా బయటికి వెళ్ళిపోయింది.

ఎవరో స్త్రీ వర్షంలో పరిగెట్టుకుంటూ గేటు దాటుకొండడం కనిపెట్టిన చౌకీదారు బాణాకర్రతీసుకుని అటువైపుకి పోబోయాడు కాని, అందుకోడం అసంభవమనుకున్నాడేమో అలాగే కర్రతోసహా బంగళాలోకి ప్రవేశించాడు.

'సాబ్...సాబ్... (అయ్యగారూ...)' అంటూ యజమాని గదిలోకి తొంగిచూసి స్తంభించిపోయాడు. అతని దవడక్రింద మరోదెబ్బ వేయడానికి చెయ్యెత్తిన జగ్గు కదల్లేకపోయాడు. చౌకీదారు కబంధ హస్తాల్లో ఇరుక్కుపోయాడు.

'బహుత్ అచ్ఛా మాన్‌సింగ్...!' అంటూ అతను ఆదరాబాదరాగా ఫోను దగ్గిరికి ఉరికాడు.

'హలో పోలీస్‌స్టేషన్...'

'.........'

'నేను వినాయకరావుని మాట్లాడుతూంటా. దొంగని రెడ్ హేండెడ్‌గా పట్టుకున్నాము...వెంటనే రండి...'

'............'

'ఆఁ...నమస్కారం [illegible] ఎందుకు...? [illegible] ఒక నలుగురిని తీసుకుని బయలుదేరండి...'

'............'

'ఓకే...అలాగే...వాడిని కదలనివ్వం... ఇక్కడే ఉంటాను...'

జగ్గు కళ్ళు అప్పగించి చూశాడు.

అతనిప్పుడు బంధితుడు.

జగ్గుకి హోటల్లో [illegible] వేసుక్కూర్చున్న ఇద్దరు వ్యక్తుల సంభాషణ స్మృతిపథంలో— మెదిలింది.

నిర్లిప్తంగా నవ్వుకున్నాడు.